

Politikassen oppebærer 1 Rd. pr. Hund, faa er det væsentligen, forbi man ikke anseer det for tilraabeligt at formindste sidsnævnte Kassers Indtægter. Af disse er den for Hundetegn visnok den væsentligste og vil ikke kunne undværes, med mindre aarlige Tilskud hdes til bemeldte Kasse af Kæmmerkasserne, og man har derfor anseet det for rettest at bibeholde det bestaaende Forhold med Hensyn til Stattens Opkrævelse i Kjøbstæderne. Hunde-Afgiftens Behandling som en communal Bestatning har ledet Udvalget til i § 1 at foreslaae, at Loven først træder i Kraft den 1ste Januar 1868, da det communale Regnskabsaar falder sammen med Calenderaaaret.

De i § 3 indeholdte Bestemmelser ere de nu i Kjøbstæderne gjældende. Dog har man udeladt den Eier en paahvilende Forpligtelse til at anmeldte, hvilke skattepligtige Hunde han har, idet Bestemmelser om Ansvar for Anmeldelsens Unblabelse deels maae antages at ville medføre langt større Vanskeligheder og Bryderier, end at Politiet og Sogneforstanderne, der i Reglen have den dertil tilstrækkelige Localkundskab, selv opføre de skattepligtige Hunde i Protokollen over disse, deels synes mindre passende at kunne bringes til Anvendelse i en Bestatningslov.

Bestemmelserne i § 4 sigte til at forhindre Elusion af Lovens Bestemmelser, hvor til der neppe vil mangle en fremtrædende Tilhøjelighed. Det er saaledes fundet hensigtsmæssigt at bestemme, at Hunde, tilhørende Tjenestefolk, som have Hjem hos Huusbonden, betragtes som denne tilhørende, deels for at undgaae, at Bestemmelserne om en forhøjet Bestatning for den, som holder flere Hunde, ikke skal omgaaes ved af Navn at anføre Thyndet som Eier af de Hunde, der haves flere end een, deels for at modvirke Hundehold af Thyndet, en Ulfik, der paa Landet griber endeel om sig, og til hvis Forsvar der Intet kan anføres. Vignende Hensyn har ledet Udvalget til at foreslaae en tilsvarende Bestemmelse med Hensyn til Medlemmerne af Huusbondens Familie og øvrige Huusstand.

Endeligen har Udvalget i § 5 optaget en Bestemmelse, som man ikke har troet at kunne udelade, naar man vil fjerne en væsentlig Ulempe,

som nærværende Lov ellers neppe vil unblabe at føre med sig. Naar Loven træder i Kraft, kan det nemlig forudsæes, at de, der ikke ville betale den fastsatte Skat, ville erklære, at de frasalde enhver Eiendomsret til den eller de Hunde, hvoraf de ere i Besiddelse, uden at de af den Grund ville aflade med at give Hunden Føde og Ophold hos sig, Jbølser, som Vedkommende maa være berettiget til at give enhver Hund, uanset, om han er Eier eller ei. I Kjøbenhavn og Kjøbstæderne vil en saadan Hund, til hvem ingen vedkjender sig Eiendomsretten, blive bræbt ved Politiets Foranstaltning. Paa Landet derimod vil dette paa Grund af Forholdene ikke uden stor Vanskelighed lade sig iværksætte, og man har derfor troet at burde give vedkommende Lodbøier, — der, naar Hunden er haveløs, selv om han kan præstere det fornødne Beviis, ikke har Noget at henholde sig til angaaende Erstatning for den Skade, den kan gjøre hans Creaturer og Afgrøde —, Ret til at optage og eventualiter aflive en saadan Hund, naar den kommer paa hans Grund, en Bestemmelse, hvorimod der neppe turde være nogen Betænkelighed, naar dertil er knyttet den Betingelse, at Hunden er fremlyst, og der er indrømmet den mulige Eier en Frist af 3 Dage til at melde sig og saaledes forhindre, at Hunden bræbes.

I Henhold til disse Bemærkninger indstilles Lovforslaget til Vedtagelse i nedenstaaende Form:

Udkast til Lov

om

Indførelse af en Skat paa løsgaende Hunde i Kjøbstæderne og paa Landet.

§ 1.

I Kjøbstæderne (med Undtagelse af Kjøbenhavn) og paa Landet vil fra 1ste Januar 1868 at regne en Skat være at erlægge af enhver Hund, som er over 2 Maanedes gammel og ikke bestandigen holdes lænket. Denne Skat, der ansættes til 2 Rd. aarligen for en enkelt